

HOROROMKY

TIMOTHY SPRAGUE

C PRESS

Hororovky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Timothy Sprague

Hororovky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TIMOTHY SPRAGUE

HORROROMY

ILUSTROVAL CYRIL GAJA

© Tim Sprague, 2023, All rights reserved.
Translation © Hana Marsault, 2024
Illustrations © Cyril Gaja, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5195-2
ISBN e-knihy 978-80-264-5198-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

OBSAH

JSEM V MALÉRU.	6
MÍSTO PRO DVA.	9
JSEM V MALÉRU 2.	28
CIRKUS EXTRAVAGANZA.	31
VESELÉ VÁNOCE, SANTO	51
DOBROU NOC	71
JSEM V MALÉRU 3.	90
SÁM V TEMNOTĚ	93
HŘIŠTĚ	95
HOD MINCÍ	97
PODZEMNÍ HROZBA	99
OPUŠTĚNÝ HROB	101
PERSEA	103
PROMĚNA	105
SKRYTÁ POHLEDU	107
SVĚTLO V DÁLI	109
MATKA	111
OCHRANNÉ ROUCHO	113
STRNULÝ.	115
P.S. TEĎ SEŠ V TOM MALÉRU TY	116

JSEM V MALÉRU

Až na jeden malý detail jsem vcelku normální kluk, který řeší jen to, jak vyjít s kapesným, jak se nezbláznit ze školy, a sem tam i z rodičů. Popravdě ale škola mi nedělá nějaké zvláštní problémy a rodiče jsou taky fajn. Ale někdy se prostě nějaké ty trable objeví. Obvykle se však dají vyřešit a hodit do klidu. Do skutečných problémů jsem se přitom dostal. A úplně nevinně.

Takže k věci. Úklidem v pokoji jsem se snažil vyžehlit svůj pozdní příchod z kamarádovy oslavy narozenin. Zbývala už jen skříň, tam totiž máma vždycky hodí okem. No a na dně řekněme úplně omylem naházeného oblečení, které samo spadlo z věšáků, jsem našel tuhle knihu. Na obálce bylo načmáráno:

PRO TEBE
POKRAČUJ V MÉ PRÁCI

Pak následovala jakási čmáranice zubícího se kostlivce, jak si nadšeně čte, a pod ní text:

S ÚCTOU
PRASTRĚJDA VÁCLAV

Cože?! Žádného strýce či prastrýce, vlastně nikoho se jménem Václav jsem si v rodině nevybavoval, a tak jsem usoudil, že je to prostě nějaký vtípek. A jelikož mě děsy nikdy moc neděsily, tak jsem knihu ještě ve skříni otevřel a začel se.

To čtení ale bylo fakt dost šílený, hlavně proto, že to znělo až znepokojivě skutečně. Tehdy jsem poprvé v životě měl problém dojít potmě v noci na záchod. Pokud to ale na mě vytáhneš, popřu to!

No schválně, přečti si následující příběh jednoho mladého muže, kterým kniha začíná. Ale varuju tě, pokud obtížně snášíš představu těsně uzavřených prostor, následující příběh přeskoč. A jdi rovnou na stranu 28. Prozradím ti o tom svém maléru něco víc.

MÍSTO PRO DVA

Stále častěji se mě známí a sousedé vyptávají, proč v noci nikdy nezhasínám světlo. Ti otravnější se mě dokonce snaží přesvědčit, že by mi spánek ve tmě prospěl. Prý bych se konečně zbavil temných kruhů pod očima... Tak to určitě! Zůstat v černotě by bylo naprosté šílenství! Vždycky jim ty jejich rady odkývnu, aby mi dali pokoj, ale když se večer zešeří, zapálím preventivně svíčky (pro případ, že by vypadla elektřina) a pouštím se už po tisíci do pročítání starých spisů. Tam snad najdu odpověď na to, co mi vrtá hlavou a jak se toho zbavit. Nemám na vybranou. Jestli zhasne světlo, dostane mě. Nedokážu to vysvětlit, ale vůbec o tom nepochybuju. A víš co? Kdyby na tebe ve tmě doráželo to, co na mě, dal bych ruku do ohně za to, že se budeš chovat úplně stejně.

Než ti povím, jak to všechno začalo, potřebuješ vědět dvě věci. Zaprvé, můj táta byl obávaný mafiánský boss. Tak obávaný, že se mu vyhýbal každý, kdo měl aspoň špetku zdravého rozumu. Nejsem ale hňup, abych tady psal jeho jméno nebo cokoliv o jeho... no, jak to říct... obchodních záležitostech. A zadruhé, nikdy jsem se do jeho věcí nepletl. Jakože vůbec nikdy.

O to se máma postarala, když se dozvěděla, čím se můj otec vlastně doopravdy živí. Sbalila kufry, sebrala mě, naše dva psy a zmizela z jeho dosahu. Jo, museli jsme jet poměrně daleko... A já neměl v plánu svého otce vyhledat. Nikdy se o mě moc nezajímal a topit se ve špinavě vydělaných penězích nepotřebuju. Stejně jako se nepotřebuju zařadit mezi ty boháče, co skončí s kulkou v hlavě nebo nějak podobně. Jistě pochopíš, že existují lepší způsoby obživy.

Problém byl v tom, že určití lidé na moji existenci nezapomněli. Byl jsem pro ně stále synem svého otce. Tohle prokletí jsem si plně uvědomil až tenkrát v pátek odpoledne, když jsem se jako obvykle vracel domů ulicemi naší rádoby bezpečné čtvrti. V jednu chvíli si to klidně vykračuju po chodníku, a o sekundu později už ležím svázaný na korbě dodávky, kam mě hodili nějakí dva hromotluci. Ještě mi pro jistotu zacpali pusku roubíkem, na hlavu mi navlékli kuklu, přehodili přese mě deku a pak už mě vezli neznámo kam.

Nedokážu říct, jak dlouho jsme jeli. Zdálo se mi, že celou věčnost. Pak dodávka konečně zastavila. Ticho... a pak bouchnutí dveří a kroky. Někdo mě popadl a táhl mě za sebou desítky metrů. Obrovská ruka mi stáhla z obličeje kuklu a mně došlo, že už je noc. Zhluboka